

JAKTHUNDEN ALVA XSSON

Alva Xsson är en *petit basset griffon vendéen*. Hon älskar alla människor, särskilt barn. Ibland kan det nästan bli för mycket, för hon förstår inte att de kan bli rädda. Så fort hon möter någon blir hon så glad och vill komma fram och hälsa. Hon är en riktig familjehund.

Alva bor i byn Sandseryd utanför Jönköping tillsammans med sin husse och matte och tre katter. Hennes två kompisar, katterna Trassel och Rackarn, gillar hon att jaga och de jagar henne efter en stund när de vill att hon ska sluta, men allra bästa kompisen är nog ändå Oskar, katten som bor i ladugården, där han arbetar med att jaga möss och ha koll på hönsen. Han och Alva älskar varandra och ibland kommer Oskar upp till huset bara för att han vill gosa en stund med Alva.

Ibland smiter Alva när man öppnar ytterdörren, särskilt när andra ska passa henne. Då har hon sprungit iväg för att sköta sitt jobb som jägare! Att jaga gillar Alva mycket. Särskilt rådjur och hare, det är hon bäst på.

När husse eller någon annan av Alvas jaktkompisar har lyckats skjuta ett byte blir hon väldigt stolt, för hon tycker att det är hon som har gjort det mesta jobbet. Om hon är hemma och hör någon skjuta i skogen, blir hon ledsen och tycker det är orättvist att hon inte får vara med.

En märklig sak är att Alva är rädd för åska men inte för gevärsskott. Hon hör skillnad på när det åskar och när någon skjuter.

När Alva är med i skogen blir hon alltid glad när hon ser någon som plockar svamp. Då vill hon springa fram och hälsa. Och om Alva hittar blåbär, ja då sätter hon sig gärna vid en tuva och mumsar en stund!

På bilden här bredvid sitter Alva och väntar på att få springa iväg och nosa efter doftspår från andra djur. Hon är en bra jakthund!

Alvas matte arbetar med att hitta på och göra roliga saker tillsammans med äldre personer. De flesta tycker om djur och ibland får Alva följa med Anita för att arbeta som besökshund. Det gillar Alva. När hon kommer dit ska hon först hälsa på alla hon ser och alla som ser henne vill gärna komma och hälsa på henne. Alva vet vilken tass man ska använda, så hon sträcker fram den. Vilken tass tror ni? Jo, höger framtass, precis som när vi hälsar på någon.

Ibland vill någon ha Alva i sitt knä och då ligger hon snällt kvar en stund, fast hon egentligen helst vill göra något annat.

En gång när Anita var på promenad med en farbror som var sjuk och inte riktigt kom ihåg allting han hade gjort i sitt liv, var Alva med. Då fick farbrorn hålla i Alvas koppel en stund och då kom han plötsligt ihåg att han hade haft hundar och han kom ihåg hur man gör när man går med hund i koppel. Alva märkte detta och hjälpte farbrorn genom att vara lydiga och göra som han ville. Det mådde den sjuke farbrorn bra av och Alva blev nöjd och stolt över att kunna hjälpa till.

Efteråt var Alva väldigt trött och sov massor. Också en hund kan bli trött av att arbeta!

Fikastund på äldreboendet tycker Alva om och när hon äter hundgodis äter också en del av de äldre lite mer fikabröd. De får bättre aptit när de ser hur glad Alva är när hon äter. Alva älskar all slags hundgodis, särskilt leversnittar och rökta grisöron.

Alva hälsar på farbror Karl-Erik i hans lägenhet. Visst syns det att de trivs tillsammans?

Hundpuss

Hunden viftade på svansen.

Signe visste inte om det var bra eller dåligt.

Betydde det att han var glad? Eller var han arg?

Han hoppade upp på henne.

Lade sina stora tassar på hennes axlar.

Tänk om han bet henne?

Hunden öppnade sin stora mun.

Hjärtat slog snabbare.

Signe öppnade sin lilla mun.

Han visade tänderna.

Det gjorde Signe också.

Hjälp!

En sträv rosa tunga hängde ut genom gapet.

Den dinglade på sidan, som en slips.

Signe hann inte smita undan.

Tungan var sträv och nosen våt.

Med ens var hennes ansikte blött.

Signe var både lättad och lycklig.

Hon torkade sig skrattande.

Vilken härlig puss!

Hundpuss!

Jeanette Palm

Julbaket

Det är första dagen på jullovet och Mira ska vara hos sin mormor och morfar. De bor på en gammal gård på landet. Där finns det hästar, katter och så Ragge. Ragge är en terrier och det bästa som Mira vet.

Mira har två morötter i fickan. Det vet Ragge, för han gör små hopp upp i luften, mot hennes ficka.

»Den där hunden tror att han är en häst«, brukar morfar säga och skratta. Och då brukar Mira protestera och säga att så är det inte alls.

»Men har du någonsin sett en annan hund som äter morötter«, säger morfar då och skrattar ännu mer.

Snön knarrar under Miras kängor. Annars är det tyst. Hemma i stan är det alltid något som låter. Bilar, bussar och människor.

Mira och Ragge är på väg till hagen för att hälsa på Gorgonzola. Gorgonzola var mammas ponny när hon var liten. Nu är hon 30 år gammal, men fortfarande en mästare på att rymma ur hagen.

Gorgonzola står och väntar på dem vid grinden. Hon gnäggjar när hon ser Miras morötter. Mira ger den ena till Gorgonzola och den andra till Ragge. Det krasar när de tuggar. Hon sätter sig på huk och kliar Ragge bakom öronen. Pälsen där är så mjuk. Ragge har fina ögon också. Bruna, snälla och kloka. Tänk om hon kunde få ta med sig Ragge hem till dem i stan. Han kunde få bo i hennes rum och sova i en korg bredvid hennes säng. Det skulle nog mormor tycka var bra, för mormor tycker alltid att Ragge är i vägen. Och idag har Ragge dessutom vält ner tre krukor med hyacinter.

»Mira!« Det är mamma som ropar från verandan. »Vi ska baka nu!«
»Ingen Ragge«, säger mormor när de kliver in genom ytterdörren.
»Han kommer vara i vägen.«

Hon jagar ut Ragge och stänger dörren. Mira ser genom fönstret hur Ragge försvinner bort mot Gorgonzolas hage.

»Han får komma in sen«, säger mormor när hon ser att Mira blir besviken. »När vi har bakat klart.«

Det ligger en stor pepparkaksdeg på köksbordet. Morfar kavlar ut degen medan Mira och lillasyster trycker ut figurer och provsmakar degen när de tror att inte morfar ser. De tittar på varandra och fnissar. Mamma och mormor kokar knäck och kola på spisen.

»Det luktar jul«, säger Mira till morfar. Och det gör det verkligen. Lukten av pepparkakor, knäck och kola blandar sig i Miras näsa och får det att bubbla i magen.

»Var ska jag ställa den här?« Mamma håller en plåt med kola i händerna och hon ser sig omkring i köket.

Det är fullt med bakgrejer överallt och det finns ingenstans att ställa ner den.

Istället öppnar hon köksdörren och ställer ut den på kökstrappan. Hon går och hämtar ett par plåtar med nygräddade pepparkakor också och ställer ut dem där.

»Vad skönt«, säger hon. »Där ute svalnar de snabbt.«

»Nu är jag kaffesugen«, säger mormor efter ett tag. »Är det några barn som vill provsmaka vad vi har bakat?«

Och det vill förstås både Mira och lillasyster.

Medan morfar diskar och plockar undan, brygger mormor kaffe och gör saft. Mamma gör en brasa i vedspisen. Det knastrar och sprakar från

elden. Och Mira tänker att det finns ingen plats i världen som är så bra som hemma hos mormor och morfar.

Mamma öppnar köksdörren för att hämta kakorna och julgodiset som står ute på trappan. Men när hon öppnat dörren så skriker hon:

»Nej! Förbaskade odjur!«

Mormor kommer ditrusande och Mira följer efter. Ute på trappan står Ragge och Gorgonzola och de smaskar pepparkakor och julgodis för fullt. När de ser mormor och Mira så hoppar de ner snabbt och galopperar därifrån.

»Rudolf!« vrålar mormor till morfar. »Du skulle ju fixa staketet!«

»De har ätit upp allt«, skriker mamma. »Allt som jag ställde ut.«

»Jag ska skjuta de där rackarna«, gastar mormor. »Både Ragge och den där eländiga hästen.«

Efter det hör inte Mira mer vad de skriker i köket. Det enda hon kan tänka på är att mormor just sagt att hon ska skjuta Ragge. Och Mira vet att hon skulle kunna göra det. För morfar brukar jaga älg på hösten och de har ett gevär i ett skåp i källaren.

Mira rusar ut ur köket. Uppför trappan och in i gästrummet. Hon kastar sig på sängen och gråter och gråter. Mormor kommer skjuta Ragge. Ragge kommer snart inte att finnas mer. För det här är inte första gången som mormor är arg på honom. Och Mira vet att om Ragge dör så kommer hon aldrig mer att kunna bli glad igen.

»Men lilla gumman, ligger du här?«

Morfar sätter sig bredvid henne på sängen och stryker henne över håret och kinden.

»Du behöver inte vara ledsen«, säger han. »Vi kan baka nya kakor.«

»Mormor ska...« stammar Mira och så börjar hon storgråta igen.

»Vad är det mormor ska?» frågar morfar. »Sluta skälla på mig kanske? Fast jag hade ju glömt att fixa staketet.«

Mira borrar ner ansiktet i kudden. Hon vill fråga morfar om mormor tänker skjuta Ragge. Men hon vågar inte. Tänk om morfar säger ja. Tänk om Ragge till och med redan är död!

Så hör hon tassande steg över golvet och plötsligt känner hon hur någon slickar henne i nacken.

»Ragge!« Hon vänder sig och kramar honom.

»Mormor ska väl inte skjuta honom?» säger hon.

»Skjuta honom?» Morfar tittar förvånad på henne. »Varför skulle hon göra det?»

»Men hon sa ju...«

Då börjar morfar att skratta.

»Du vet, ibland säger man saker som man inte menar«, säger han och kramar henne. »Hon blev så arg och besviken när hon såg att Ragge och Gorgonzola hade ätit upp allt som din mamma hade ställt ut. Men hon kommer inte att skjuta någon av dem. Kanske mig då, eftersom jag inte hade fixat staketet som jag hade lovat.«

En stund senare sitter de i köket igen. Mira och morfar sitter på kökssoffan med Ragge mellan sig. Mormor har kramat Mira flera gånger och lovat att hon aldrig mer ska säga att hon ska skjuta någon. Lillasyster äter knäck och det knastrar och sprakar från vedspisen. Mira sträcker sig efter en pepparkaka och fast hon vet att Ragge egentligen har ätit alldeles för många pepparkakor idag, så kan hon inte låta bli att ge honom en till.

Angelica Öhrn

BOKHUNDEN ELSA

Jag heter Elsa och jag har fått världens bästa jobb, tycker jag. Jag arbetar som Bokhund på Tångaskolan i Falkenberg. Jag älskar att vara tillsammans med människor och gärna riktigt nära. Dom säger att när jag vilar huvudet tungt i någons knä så bildas kroppens må-bra-hormon (oxytocin) hos människan. Det är därför just jag och andra tränade hundar kan bidra med en ny lärmiljö där man känner sig lugn och trygg samtidigt som man tränar på sin läsning. Vet ni vad? Det bästa är att det där må-bra-hormonet, det bildas även i mig när människan klappar och rör mig. Därför mår jag så bra på jobbet!

När jag går till jobbet så har jag på mig min fina gula väst. När matte, Johanna Lindgren, plockar fram den och en speciell kasse med min egen »targetmatta« och lite andra kul saker, så blir jag jätteglad. En targetmatta är en matta som min matte använder när vi tränar. Det är lite kul faktiskt, att matte och jag arbetar på samma arbetsplats. Då kan vi samåka dit. På jobbet har vi ett särskilt rum där vi har världens mysigaste soffa. Jag får inte vara var som helst för vi måste ju ta hänsyn till de som är allergiska.

Mitt jobb är aldrig enformigt, trots att jag alltid följer samma ritual. Först så sitter jag på min hälsamatta. Den är röd och rund. Då kommer den där mysiga människan in, som jag skall få ligga nära i soffan. Han eller hon ger mig ett mjukisdjur att bära omkring på. Det är en grej jag gillar eftersom jag är en golden retriever som älskar att bära omkring på saker. Hade jag inte fått den så vet jag inte vad jag skulle tagit. Kanske något annat fluffigt, eller en sko?

Sen får människan sätta sig i soffan, precis så som den trivs bäst med. Då berättar han eller hon hur jag skall ligga. Vissa vill att jag ligger på benen, andra vill att jag ligger med hela kroppen på dem, men de flesta vill att jag ligger ganska nära så att de når att klappa. Du kanske undrar hur jag kan hålla koll på hur jag skall ligga. Det är lätt. Matte lägger ut min gröna targetmatta och då lägger jag mig där. Inte särskilt svårt att be mig om.

Människan läser massor av bra böcker för mig. Ibland så frågar de mig saker och visar bilder i boken. Tror de inte att jag hänger med, eller? Jag kan faktiskt blunda och lyssna samtidigt. Jag sover inte på riktigt för jag är ju på jobbet. Det händer att är jag är med och väljer ut vilken bok vi skall läsa. Då sätter jag tassens på en bok, eller buffar på den med nosen.

När människan har läst i tio minuter så gör vi lite olika övningar. Det kan vara att apportera ett gosdjur med en siffra på och när jag lämnar över den så läser matte en fråga till människan. Matte tycker det är bra för då kan hon se om människan förstått innehållet i texten. Jag tycker mest om att hämta saker.

Tiden går så fort när man har kul. Helt plötsligt skall vi säga hejdå. Jag sätter mig på hälsamattan och människan får välja mellan att göra vacker tass och high five. Själv föredrar jag high five.

Sen är det bara att längta till nästa gång...

Johanna Lindgren

I en annan rondell i Linköping, i Vallarondellen, finns en rondellhund av metall. Den står helt stilla med ena benet upplyft precis som om den ska kissa. Man kan ju undra hur länge den har stått där. Det hade varit roligt att få göra en intervju med den hunden. Tänk om den kunde prata och berätta om allt den har varit med om!

INTERVJU MED RONDELLHUND

»Hej rondellhunden, jag tycker du är väldigt fin!«

»Hej själv du, och tack!«

»Hur länge har du stått här?«

»Tjaa, det vet jag inte riktigt, det känns som jag har stått här i hundra år, men det kan jag ju inte ha gjort. Man blir lite trött och stel när man står helt stilla på bara tre ben i många dagar. Skulle du själv klara det förresten?«

»Nej, det skulle jag inte. Jag skulle nog ramla omkull efter att ha stått några timmar på bara ett ben.«

»Ja...«

»Känns det inte ensamt att stå här hela tiden?«

»Nej då, det är många som kommer förbi och tittar på mig. Du vet att i den här jättestora rondellen kan man promenera eller cykla också, så jag får många besök. Och så är det ju så många intressanta bilar och lastbilar som kör förbi mig hela dagarna. Och bussar och stora långtradare, det är roligt! Fast ibland blåser det till när det kommer en extra stor bil och kör förbi. Men jag är gjord av metall och står här stadigt, så det går bra! Kan du tänka dig så många bilar det ändå finns i världen och alla har olika nummer och bokstäver på sina skyltar! Ett tag försökte jag räkna alla som körde förbi, men det gick inte, jag tappade räkningen. Då började jag räkna alla blåa bilar, men oj oj, så många det blev. Nu räknar jag bara gula bussar och det är inte så ofta en sådan åker förbi. Jag har bara kommit till två stycken hittills, det är lagom för min del. Jag funderar också på att

börja räkna cyklar med pakethållare fram, för det tycker jag verkar fint. Men än så länge har jag inte sett någon sådan. Har du?»

»Jag har faktiskt haft en sådan. Den var bra att ställa en korg på när jag cyklade. Fast den cykeln har jag inte kvar. Den hade förresten du kunnat åka med på, du hade kunnat sitta i korgen.«

»Hm, det hade varit intressant.«

»Nu finns det inte så många rondellhundar kvar. Vad tänker du om det?»

»Jag tycker att rondellhundar kan få finnas, om de vill och om människorna vill. Den som vill ha en rondellhund kan ju förresten göra sig en egen. Den måste inte heller stå i en rondell. För min del skulle jag kunna tänka mig att stå i någons trädgård och se hur det växer runt omkring mig. Kanske kunde jag ha sällskap av en levande hund, eller en katt, eller en trädgårdstomte. Jag skulle ju kunna ha en egen hundkoja och kanske en egen brevbärare av trä, hmm. Kan inte du skriva att alla barn kan få göra sig en egen hund som de kan ställa var de själva vill? Och istället för rondellhund kan den ju heta kompishund. Då kan det betyda att man får ställa den på en plats där kompisar kan trivas och ha det bra ihop. Ja, det tycker jag att du ska skriva!»

»Det var en fin idé, det skriver jag gärna! Ha det så bra nu, jag hoppas att du snart får se en cykel med pakethållare fram! Hej då!»

»Hej hej!»

Företeelsen rondellhund lär ha uppstått i Linköping år 2006, efter det att konstverket Cirkulation II av Stina Optiz vandaliserats. Konstverket, som var placerat i Nygårdsrondellen, bestod av en nio meter högre rockring och en 70 centimeter hög hund i vit lättbetong. Någon förstörde hunden genom att i maj 2006 ta bort huvudet på den.

Två linköpingsbor reagerade på denna skadegörelse. De protesterade genom att en månad senare placera en trähund mitt i rondellen. Detta blev början på ett nytt sätt att med folklig konst protestera mot skadegörelse och klotter på offentlig plats och istället visa på att vi alla vill vistas i en fin miljö i ett gott samhälle, där vi hjälps åt istället för att förstöra för varandra.

Många rondellhundar i olika material, storlekar och former dök efterhand upp runt om i Sverige och i tidningen Östgöta Correspondenten kunde man läsa den 18 november 2006, att det då fanns rondellhundar på 54 ställen i landet.

Pysseldags!

Här är en internetadress till en sida som visar hur man kan göra en egen rondellhund i trä: www.rondellhunden.com. Se så fina hundar de har gjort!

Man kan göra egna hundar av allt möjligt:

- 🐾 Till exempel av en kartong som man kan rita på. Sedan kan man klistra på öron och en svans av garn – eller ett skojigt tyg.
- 🐾 Man kan sy en hund av tyger eller fuskpäls.
- 🐾 Av träbitar kan man snickra en hund som man sedan kan måla.
- 🐾 Det går att göra många hundar av kottar och använda småpinnar, tandpetare eller tändstickor som ben.
- 🐾 Av cernitlera eller trolldag blir det också fina hundar.

Du kan ställa din eller dina hundar i en trädgård eller på en balkong eller altan. På ditt rum eller hos någon annan du brukar hälsa på ibland kan du också ställa en hund, till exempel hos mormor eller farfar, eller en kompis.

I skolan skulle ni kunna göra en egen klasshund.

Om hund- och kattnamn

För flera hundra år sedan var det vanligt att hundar fick namn som Klinga, Jäger eller Gissa. Det händer fortfarande att en jakthund kan få heta Jäger. Senare fick hundar heta till exempel Karo, Fido eller Pompe. Vilka namn tror ni är mest vanliga nu för tiden? Jo, namn som till exempel Molly, Sigge, Bella, Ludde, Wilma, Bamse, Ronja, Charlie, Nellie, Rocky, Alice, Ozzy, Sally, Zorro, Maja och Diesel.

Vilka är de vanligaste kattnamnen då? Katter får ofta heta Maja, Nisse, Smulan, Sigge, Selma, Tiger, Molly, Simba, Doris, Findus, Lisa, Sixten, Smilla, Sotis, Morris, Elsa, Alice, Elvis, Sessan, Tusse och Felix.

Vilka namn tycker du är fina till hundar eller katter?

Vad heter din hund?

Nej, vad heter den?!

Åhh!

Gissa.

Den heter Gissa!

BESÖKSHUNDEN CHARLIE

Charlie heter en liten *fransk bulldog* som bor i Borås tillsammans med sin matte Maria och hennes tre barn. Charlie är bara ett år, så han är en unghund, alltså inte helt vuxen ännu.

Maria arbetar med att ta hand om vuxna människor som är sjuka. Charlie brukar få följa med henne till jobbet. Det tycker han om, för då får han ju vara med sin matte hela tiden och de Maria jobbar med älskar att mysa med Charlie och att få busa lite med honom ibland.

Charlie är väldigt nyfiken och glad och det fungerar bra att ha med honom till jobbet, berättar Maria. Han är så lugn och skäller nästan aldrig. Han är vänlig och tycker om att träffa nya människor, särskilt de som pratar och kelar lite med honom.

Eftersom Charlie är så liten kan han lätt sitta i knäet hos folk och när han lägger huvudet på sned och tittar på en med sina fina ögon, händer det något härligt i hjärtat. En del känner sig lite piggare och friskare efter att ha fått kela en liten stund med Charlie! Många av de Maria arbetar med har ingen familj eller någon som hälsar på dem. De blir extra glada när Charlie kommer, för han tycker lika mycket om dem alla och han visar att han blir glad över att träffa dem igen. Tänk så mycket kärlek en hund kan ge, Charlie är en riktig liten hjälte!

De här fina skeppshundarna kunde man se i Kalmar hamn en vacker sommardag.

SKEPPSHUNDEN NICKE

Förr i tiden fanns det ibland husdjur ombord på stora skepp som seglade ut i världen. Sjömännen tyckte om djuren och de kunde vara till både glädje och nytta. Skeppskatter fångade möss som annars ställde till besvär genom att äta av maten ombord eller gnaga på fartygens rep.

Man kunde också ha en hund ombord. En känd skeppshund var Nicke, en foxterrier som kom från Östergötland. Han tjänstgjorde på Sveriges största pansarskepp som hette HMS Drottning Victoria. När Nicke var två månader blev han skeppshund på detta skepp. De första två

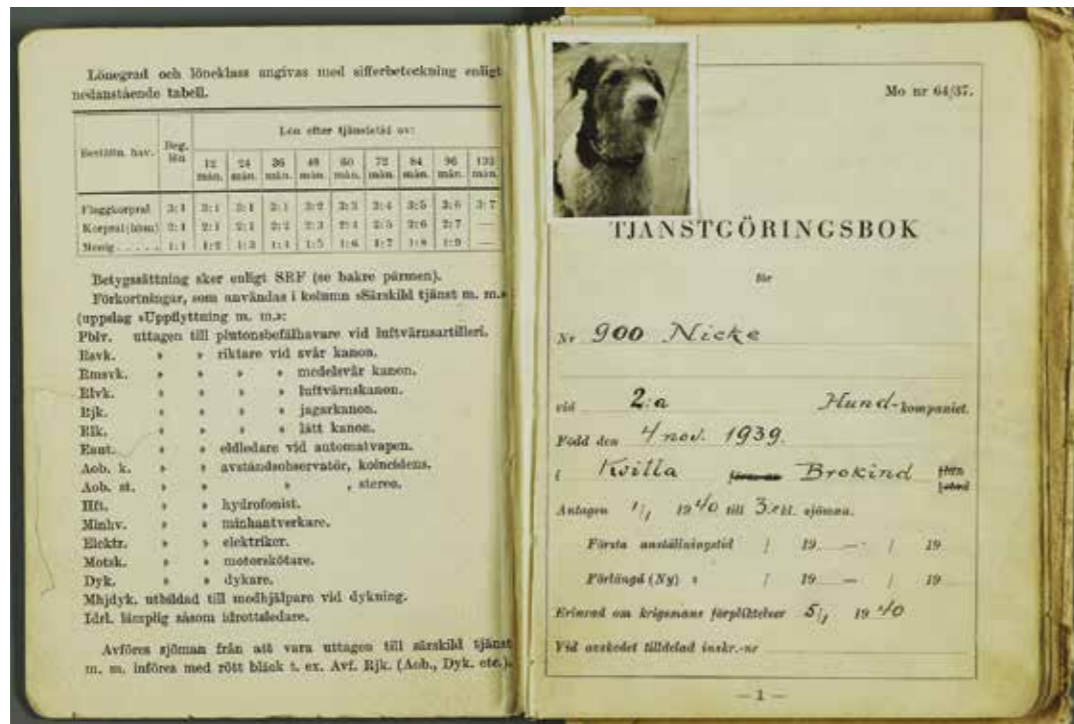
månaderna arbetade han i köket, där han hjälpte till med disken som tallriksslickare. Ibland blev han så sugen på att smaka på något av allt det goda som fanns i köket och då blev kocken lite arg på honom.

Nicke fick gå i skolan för skeppshundar och han fick en egen uniform. Alla sjömän ombord på detta stora skepp hade en egen tjänstgöringsbok. Det var en slags dagbok där man skrev upp vad de hade arbetat med om dagarna och om de hade gjort något särskilt.

I Nickes bok står det att han föddes den fjärde november 1939, alltså för snart 80 år sedan. Han var en *strävårig foxterrier*, vit med bruna och svarta tecken.

Nicke var duktig på att simma och han var en bra sjöman. När han hade gått i skola en tid fick han bli saluttjutare. Det betyder att han sprang runt på det stora skeppet och ylade som varning till alla sjömän ombord, när det var dags att skjuta med kanonerna.

Nicke blev kompis med flaggmaskinisten och fick följa med honom hem när de hade permis, alltså var lediga från arbetet ombord på skeppet.

När han sedan blev gammal och slutade att arbeta som skeppshund, gick han i land och flyttade hem till en man där han trivdes bra. Nicke fick nya uppgifter. Han blev nu istället promenadhund och vakthund.

Så här ser Nickes tjänstgöringsbok ut. I den står det den 18 april 1943, att han hade smitit iväg ifrån den människa som var på promenad med honom och att han hade stört trafiken på en gata i Stockholm. Där hade han också stått och skällt på flera personer. Som straff fick han sedan sitta fyra dagar i fängelse!

Den 7 mars 1943 störde han de svenska mästerskapen i bandy på Laduviken. Han blandades sig i spelet och fick då en varning. En annan gång fick han en varning för att ha slitit sig från kopplet och rullat sig i smuts, när de var i land i Strömstad.

Vid ett annat tillfälle bet han sönder en fin matta bara för att en hundtjej hade suttit på den innan!

Bushundscalypso

F Jag har en söt liten hund, som följer mig varje stund. **C7**

C7 Han kostade 50 pund och jag blev en lycklig kund **F**

F Han är så tjock och så rund och samtidigt väldigt sund, **F7** **Bb**

G7 springer från Malmö till Lund, så jag får aldrig nån blund **C** **F**

D7 **Gm** **C** **F**
Charlie, Charlie, du är så go'

D7 **Gm** **C** **F**
Åh Charlie, Charlie, du är min calypso!

Han snurrar runt varje gång, så fort jag sjunger min sång.
Han hoppar runtom en stång, varenda gång han blir vrång.
Hans päls den verkar för trång och svansen den är så lång.
och klor han har ett helt fång, dom får jag klippa med tång.

Charlie, Charlie, du är så go'
Åh Charlie, Charlie, du är min calypso!

Han älskar korvar med skinn, vill ha i matskålen sin.
Hans mage den blir så stinn när han stoppar korvarna in.
Hans pappa han heter Finn och mamman kallas för Tinn
han kunde var't hunden din, men tänk, han är bara min!

Charlie, Charlie, du är så go'
Åh Charlie, Charlie, du är min calypso!

Ibland så säger min bror: Nu ska jag skvallra för mor,
för hunden din bara tror, att han får ta mina skor!
Min brorsa han är så stor, är klok som vår morbror Tor,
men buset i honom bor, när Charlie skorna hans snor!

Charlie, Charlie, du är så go'
Åh Charlie, Charlie, du är min calypso!

Text och musik: Sabina Henriksson

